

ONTROERENDE ONSchULD

Carla Kogelman vangt het dagelijks leven van kinderen op een natuurlijke, maar toch indringende manier. Haar kracht ligt in langetermijn-projecten. Door steeds terug te gaan naar dezelfde gezinnen, krijgt ze een goed inzicht in hun persoonlijke sfeer en benut ze de mogelijkheid om ongedwongen speciale momenten te pakken.

Door Judith Bakkers

Carla Kogelman

Carla Kogelman (1961)

*Carla Kogelman (1961) werkte 25 jaar in de theaterindustrie. In 2008 ging ze naar de Fotoacademie Amsterdam en studeerde af bij Joost van den Broek met documentaire/journalistieke/portretten. Datzelfde jaar, 2011, won ze de Zilveren Camera met portretten van acteurs backstage. Kogelman wint veel prestigieuze prijzen, waaronder zes maal bij de Zilveren Camera, twee maal bij World Press Photo, Happiness on the Move, twee maal Alfred Fried, en de SO award. Ze exposeert momenteel met 'Ich bin Waldviertel' met WPP in de Nieuwe Kerk Amsterdam en met andere series in Amersfoort en in Borne. Kogelman werkt in opdracht voor magazines en kranten, geeft masterclasses en workshops in binnen- en buitenland en begeleidde kandidaten in de Italiaanse Master of Photography naast Steve McCurry en Martin Parr. In november komt haar boek, 'I Am Waldviertel' uit.
www.carlakogelman.nl*

Alena, Celine en Hannah
in het zwembad.

VORIGE PAGINA:

Hanna met het vogeltje Pipsi
Het jonge vogeltje werd
in een weiland gevonden
en de hele familie was
er druk mee. Er werden
vliegen gevangen, de
kraan drupte voor
water en de keuken was
hermetisch afgesloten
voor de katten. Uitein-
delijk is het vogeltje toch
overleden.

Hoewel kinderen en dieren not-done onderwerpen zijn in de serieuze fotowereld, wilde Carla Kogelman al vroeg de onschuld van de jeugd vastleggen. Net als haar inspiratoren Alain Laboile, Sally Mann en Margaret de Lange, toont ze de ongedwongenheid, zorgeloosheid en onbevanging van kinderen. In Carla's geval kinderen van anderen. Zelf heeft ze geen kids. Wellicht komt haar kinderfascinatie door haar nare jeugd. Door een brommerongeluk liep haar vader een zware hersenbeschadiging op en overleed haar zusje. Dat tekende haar kinder- en tienerjaren. "Ik zie mijn fascinatie voor kinderen echter niet als therapie. Ik romantiseer de jeugd wel door mijn verleden, maar bekijk ze ook vanuit cynisme. De verhalen die ik vertel, bepalen de realiteit die ik wil laten zien: mijn interpretatie van de werkelijkheid."

Diverse projecten

Kogelman is altijd met verschillende projecten tegelijk bezig. Al zes jaar gaat ze naar Oostenrijk, naar het plattelandsdorpje Merkenbrechts in het gebied Waldviertel, vlak bij de Tsjechische grens. Hier verblijft ze bij de familie Liebhart, maar komt ook bij andere gezinnen over de vloer. Daarnaast bezoekt ze al jaren een gezin met een drieling in Utrecht, een Surinaams gezin met zeven kinderen, een Amstelveens gezin dat ook regelmatig in Curaçao verblijft en ze volgt een Amsterdams gezin dat naar Kameroen verhuisde. De fotografe vloog zo nu en dan naar Curaçao en Kameroen. Soms was dat een uitdaging: "In Curaçao overwon ik mijn angst voor honden. De Amstelveense familie woonde daar tijdelijk in Casa Bak met dertig honden!" Die serie was onlangs te zien op het fotofestival Naarden.

Ich bin Waldviertel

Via een opdracht van een jeugdtheaterfestival in Oostenrijk kwam ze in het Waldviertel Sonja Liebhart tegen. Deze moeder van vier kinderen vroeg haar om portretten te maken

van haar kids. Dat was het begin van een zeer hechte vriendschap en regelmatige bezoeken. Kogelman: "Al tijdens mijn eerste kennismaking in 2012 bood Sonja mij hun vakantiehuisje aan op hun boerderijterrein. Zo ben ik dichtbij en kan de kinderen, die een vrije, zorgeloze opvoeding krijgen, op elk moment van de dag fotograferen." Haar focus ligt bij de twee dochters: Hannah en Alena. Van hen maakt(e) ze prachtig werk: al zwemmend en spelend in een meer, samen met hun moeder, vriendinnetjes of broers. Dat Kogelman gewaardeerd wordt, bleek toen de oudste zoon Christof haar vroeg om zijn huwelijk met Ivana te fotograferen. Dat vond ze heel ontroerend. "Elke keer als ik kom fotograferen, vraag ik eerst toestemming aan de kinderen. Ze zijn nu tieners en ik wil rekening houden met hun privacy. Daarom was ik ook blij verrast toen Alena spontaan naar me toe kwam tijdens die bruiloft en me vroeg of ik ook foto's wilde maken van haar en haar prille liefde."

Financieren

Carla Kogelman werkt eveneens in opdracht, zowel in Nederland als in het buitenland. Zo maakt ze regelmatig foto's voor het Parool en de Volkskrant. Op haar buitenlandse trips probeert ze ter plekke opdrachten te verwerven. "Vaak hebben de gezinnen waar ik naar toe ga, al contacten voor me gelegd. Bijvoorbeeld bij een dansclub van expats in Kameroen." Vanwege haar bekendheid in de streek Waldviertel, vragen gezinnen uit de omgeving spontaan of ze hun nageslacht wil vereeuwigen. "Met dat werk bekostig ik mijn tripjes." Haar serie stuurt ze naar wedstrijden, tijdschriften, kranten en fotofestivals en ze gaat actief op zoek naar subsidies. Zo wilde ze de laatste maanden van het oude Sportfondsenbad in Amersfoort, waar ze zelf zwom, vastleggen. "Een gedeelte van die serie, waar ik trainende paralympische sporters, synchroonzwemmers en schoonspringers fotografeerde, werd gesubsidieerd door

'HOEWEL IK ROMANTISEER, ZIE IK MIJN FASCINATIE VOOR KINDEREN NIET ALS THERAPIE.'

onder andere de gemeente Amersfoort. Als je goed om je heen kijkt in je eigen omgeving, vind je altijd wel interessante, waardevolle onderwerpen om op de gevoelige plaat vast te leggen."

Naam en faam

Al vroeg in haar fotocarrière schreef Kogelman zich in voor (inter)nationale wedstrijden. Ze won in de loop der jaren prestigieuze prijzen. Kogelman: "Meedoen aan wedstrijden is tijdrovend. Ik kijk welke wedstrijden bij mijn series passen en welke foto's dan het meest voldoen aan de wedstrijdvoorwaarden. Dat selectieproces is best spannend, want het bepaalt of je wint of niet. Ik doe het liefst mee met wedstrijden met een deskundige jury. De jury verandert elk jaar, dus kan ik vaker meedoen met dezelfde serie, soms bij andere categorieën." Net als jury's veranderen ook voorwaarden. Dat merkte Kogelman bij WPP. Zo werd haar Waldviertel-serie in 2014 wel bekroond, maar in 2016 niet. Twee foto's waren te contrastrijk. "Het jaar daarop bewerkte ik de foto's minder en won weer." Sommige wedstrijden zijn voor de eer, maar er zijn ook wedstrijden waar prijzengeld te winnen is. "Ik zou graag de HIPA in Dubai, met een hoofdprijs van € 120.000,-, winnen. Dat is me nog niet gelukt", bekent ze, hartelijk lachend. "Ik vind het fijn om eerste te worden. Dat is goed voor je bekendheid en juryleden hebben een groot, bruikbaar netwerk. Met de WPP expositietoer, ben ik bij openingen en geef ik lezingen door het hele land. Die exposure is goed voor mijn naam en faam. De tijd die ik eraan besteed, verdient zich uiteindelijk in opdrachten terug."

VOLGENDE PAGINA:
Hannah and Alena
op het meer met twee
vriendinnetjes die ook
zusjes zijn.

Nieuwe foto in de serie. April 2018. Hannah kijkt naar Ivana (de bruid van Christof, de oudste jongen van het gezin), wiens trouwjurk wordt aangesnoerd.

Celine en Alena kijken naar Hannah die tegen een boom plast.

Hannah blaast op haar moeders navel. Een intiem moment.